

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΤΕΝΑΓΜΟΙ
ΤΟΥ ΘΗΗΤΟΥΓΠΟ
ΦΑΛΕΖ

IV

“Ο υποκριτής Βέβηλος, — ὅστις, γνωρίζων τὴν κατάστασιν τῆς υἱείας τοῦ Κυρ Λιμπέρη καὶ ἐποφθαλμιῶν τὴν περιουσίαν ὡς ἐκ τῆς ἀνглиκιοτήτος τοῦ υἱοῦ, προσεπειεῖτο πρὸ ἐξαμηνίας τὸν ἐνθερμον φίλον του, — θέλων νὰ παραπείσῃ πλείοντον ἅμα εἶδεν, ὅτι ἐφθασεν ἡ στιγμή πρὸς πραγματοποίησιν τοῦ σκοποῦ του, ἀφοῦ ἐκίνησεν ἐκ δῆθεν ἀγανακτήσεως πολυλάκις τὴν κεφαλὴν, ἐπὶ τέλους ἐφάνη ὡς παραξενευόμενος καὶ ὑψώσας τὴν φωνήν :

— “Ὁχ! ἀδελφέ, τῷ λέγει, καὶ ἀφῆκα τόσας ἐπειγούσας ὑποθέσεις· δὲν ἔγραψα εἰς τὰς τραπέζας τῆς Κοιγγίνης, τῆς Γουαδελοῦπης, τῆς Ὀταίτης καὶ τοῦ Μαρόκου, διὰ νὰ δράμω, ὅσον τάχιον ἐδῶ, ὑποθέσας ὅτι κατὶ τρέχει, καὶ νὰ ἔλθω ν’ ἀκούσω φαντασιοπληξίας. Ἀληθῶς δὲν ἤξεύρω τί μ’ ἐλκύει πρὸς σέ. Φαντάσου ἰδέα ποῦ τοῦ ἤθε! φαντάσου νὰ πιστεύῃ ὅτι θ’ ἀποθάνῃ. Ἐ! φίλε ἐπιστήθιε Κυρ. Λιμπέρη, τί εἶνε αὐτὰ ποῦ μοῦ λέγεις; Μὰ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ὑπόληψιν ἦν σ’ ἔχω, βέβαια θὰ ὑποχονδριάσῃς.

Ἀφοῦ εἶπε καὶ ἄλλα παρόμοια ἐπὶ τέλους κατέληξε καὶ τῷ προσέθηκεν, ὅτι, οὐχὶ διὰ τὴν ἰδέαν, ἣν ἔχει, ἀλλὰ — καὶ ἐδῶ δι’ ἐπιτηδείου τρόπου φαινόμενος τρόπὸν τινα ὅτι διαλογίζεται, ἐπῆνεσε καὶ τὴν φρόνησιν καὶ τὴν πρόνοιαν τοῦ Κυρ Λιμπέρη — διὰ νὰ θεραπεύσωμεν τὴν μονομανίαν σου, κάμε διαθήκην τὴν ὅποιαν πάντοτε ἔχεις καιρὸν νὰ ἀκυρώσῃς ἢ μεταβάλλῃς.

Καὶ ἐξακολουθῶν δῆθεν μονόλογον ἐψιθύριζεν ὥστε ν’ ἀκούηται, ὅτι ὁ Κυρ-Λιμπέρης θὰ ζήσῃ πλείοντον αὐτοῦ καὶ τόσῳ ἦτο βέβαιος, ὥστε ἐστοιχηματίζε διὰ τοῦτο· ὑψώσας δὲ τότε τὴν φωνήν.

— Ναί! στοιχηματίζω, εἶπε Κυρ-Λιμπέρη, ἀλλ’ ἀφοῦ θέλεις, κάμε διαθήκην ἐπὶ τέλους καὶ θες καὶ διὰ τὸν τύπον τινὰ τῆς ἐμπιστοσύνης σου ὡς ἐκτελεστὴν αὐτῆς, διὰ νὰ μὴ πέσῃς καὶ εἰς δικαστήρια, ἀλλ’ οὐχὶ ἐμὲ, ὅπως μοι ὑπέδειξας ἄλλοτε. Ἀκοῦς ἐκεῖ διαθήκη, ἄφισέ με, ἀδελφέ, μὲ τὰς ἰδέας σου.

V

“Ὁ Κυρ Λιμπέρης, ἔχων τὴν ἀρχικὴν ἰδέαν καὶ παραπεισθεὶς ἔτι πλείοντον ἐκ τῶν λόγων τοῦ τοκογλύφου.

— Καὶ ποῖον λέγεις, ἀνερώνησε, νὰ σημειώσωμεν ὡς ἐκτελεστὴν; Ἐγὼ καὶ ἄλλον σοῦ εἰλικρινέστερον;

Ἐδῶ ὁ Βέβηλος ἐγέλασε δυνατὰ, ἀνακράζας συγχρόνως·

— Καλότυχε, Κυρ-Λιμπέρη, τί μοῦ λέγεις; Φαντάσου, ἐνῶ ἡ υἱεία μου εἶνε ἐπισφαλὴς νὰ μοῦ λέγεις αὐτά. Ἀλλ’ ἔστω διὰ νὰ θεραπεύσωμεν τὴν ἰδιοτροπίαν σου. Ὅπως δὴ ποτε ὅμως ἔχομεν καιρὸν — σκεπτόμεθα καὶ αὐριον.

Τότε δώσας πλείοντον τόνον εἰς τὴν φωνήν·

— Ἀλήθεια, φίλε μου Κυρ-Λιμπέρη, τῷ λέγει, ἤθελα νὰ σ’ ἐρωτήσω ἐξ ἀρχῆς, ἀλλὰ δὲν μὲ ἀφῆκας μὲ τὰς φαντασιοπληξίας σου, ποῦ εἶνε τὸ φίλτατο, τὸ σπάνιον παιδί, ὁ Ἀπόστολος;

Εἰς τὴν ἀπάντησιν τοῦ πατρὸς, ὅτι ὁ Ἀποστολάκης του, τὸ εὐχρημένο του παιδί εἶνε εἰς τὸ σχολεῖον, ὁ κ. Βέβηλος ὠμίλησε μὲ τόσῃν γλυκύτητι περὶ τοῦ υἱοῦ καὶ μὲ τοιοῦτον ὕψος — παρεισάξας ἐπὶ τέλους, ὅτι ἂν ἐνομφεῦετο, ἐπεθύμει ν’ ἀποκτήσῃ ὅμοιον τέκνον — ὥστε ὁ πατήρ, οὐτινος ἐκεντήθη ἡ φιλοστοργία, ὅταν ὁ τοκογλύφος ἡγέρθη ν’ ἀναχωρήσῃ, τῷ εἶπε·

— Αὐριον, φίλε κ. Βέβηλε, νὰ γράψῃς τὸ σχέδιον τῆς διαθήκης καὶ σὺ θὰ ἦσαι ὁ ἐκτελεστὴς καὶ ὁ κηδεμών· τὸ ἀπαιτῶ.

— Ἐχομεν καιρὸν καὶ μεθαύριον, ἀπάντησε σοβαρῶς ὁ τοκογλύφος καὶ μεθαύριον, λέγω, ποῦ σοῦ ἐκαρφώθη ἡ μονομανία.

Τῷ ὄντι μετὰ δύο ἡμέρας ἐγένετο ἡ διαθήκη τοῦ Κυρ-Λιμπέρη **μυστικῇ**, ἥτις ἀναγνωσθεῖσα μετὰ τὸν θάνατόν του εἰς τὸ δικαστήριον ἐπροξένησε τὴν φρίκην.

Ἐν συντόμῳ ἀνέφερον, ὅτι ἀφίνει ἀπόλυτον ἐκτελεστὴν καὶ γενικὸν πληρεξούσιον τῆς περιουσίας του τὸν σεβαστὸν καὶ πολύτιμον φίλον του κ. Βέβηλον, συγχρόνως τὸν ἴδιον κηδεμόνα τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀποστολάκη, μὲ τὴν ῥητὴν ἐντολήν, νὰ διαθέσῃ τὸ μὲν ἥμισυ τῆς περιουσίας του, ὅπως νομίζει ἡ ἐντιμότης του, τὸ δ’ ἕτερον νὰ παραδώσῃ εἰς τὸν υἱόν του Ἀπόστολον, ἅμα τῇ ἐνглиκιοτήτά του, ἐξοδεύων τὸ εἰσόδημα εἰς ἐκπαίδευσίν του.

VI

Περὶ τὸν νὰ εἴπωμεν εἰς τὸν ἀναγνώστην, ὅτι ἄλλα ἀνεγνώσθησαν ὡς δῆθεν γεγραμμένα ἐν τῇ διαθήκῃ εἰς τὸν κ. Λιμπέρην ὑπογράφοντα καλῇ τῇ πίστει, καθόσον εἰς τὰς ἡμέρας μας ἐγένοντο διαθήκαι τινες μυστικαί, γραφεῖσαι παρ’ ἀσυειδῆτων, προξενήσασαι ἐκπληξιν καὶ δυστυχῶς εἰς οἰκογενεῖας, ὧν τὸ ὄνομα ἔπρεπε χάριν κοινοῦ συμφέροντος νὰ μείνῃ ἀπρόσβλητον.

Τοιαῦτα δὲ συμβαίνουσι μόνον ἐν κοινωνίαις, ἐν αἷ βασιλεύουσιν ὁ ὕλισμός, ὡς σήμερον εἰς τὴν Ἑλλάδα. Διὰ τοῦτο εὐχόμεθα νὰ χωνευθῇ πλέον ἡ ὀρθὴ ἰδέα, ὅτι πρέπει νὰ καταργηθῶσι διὰ νόμου αἱ μυστικαὶ διαθήκαι, ὡς κλέθριοι καὶ δίδουσαι τὸ μέσον εἰς ἀπάτας. Ὁ γονεὺς νὰ ἔχῃ τὸ ἀπόλυτον δικαίωμα, μόνον διὰ πράξεως φανεράς, οὐδέποτε δὲ διὰ διαθήκης, ἥτις πιθανώτατον σήμερον, ἐκτὸς ἂν γραφῇ ἰδιοχειρῶς παρὰ τοῦ διαθέτου, νὰ μὴν εἶνε γνησία, νὰ ἀποκληροῦν ἢ ν’ ἀδικῇ τὸ τέκνον του, ἔστω καὶ ἀνεξετάστως, ἔστω δικαίως ἢ ἀδίκως, καθόσον ἡ βούλησις τοῦ γονέως — ἀλλὰ μόνον ἡ βούλησις καὶ οὐχὶ ἡ πλαστότης — εἶνε πάντοτε σεβαστὴ, οἰαδῆποτε καὶ ἂν ᾖ.

VII

Ναί, εὐχόμεθα ν’ ἀπλοποιηθῶσιν ἐν γένει αἱ διατυπώσεις τῶν διαθηκῶν.

Αὗται νὰ ἐνδιαλαμβάνωσι ἐν λεπτομερείᾳ τὴν περιουσίαν τοῦ διαθέτου, ἔχοντος τὸ δικαίωμα ν’ ἀφίη, ἐὰν ἐπιθυμῇ, τὸ ἥμισυ αὐτῆς εἰς τὸ δημόσιον καὶ μόνον εἰς τὸ δημόσιον, καὶ οὐχὶ εἰς ξένον ἄτομον — καὶ μάλιστα σήμερον, ὅπου πάντοθεν ἡ κακία ἀπεδιώξῃ τὴν ἀρετὴν — πρὸς ἀποφυγὴν ἐμμέσων, ἢ δολίων ἐνεργειῶν· τὸ δὲ ἕτερον ἥμισυ — ἐὰν

μὲν ἔχη τέκνα καὶ σύζυγον εἰς τόσας ἴσας μερίδας πρὸς ὅλους — ἐν περιπτώσει δ' ἀτεχνίας εἰς σύζυγον καὶ ἀδελφούς ἐπίσης εἰς ἴσας μερίδας — ἐν δ' ἀρχαίᾳ καὶ μὴ ὑπάρξει ἀδελφῶν εἰς πλησιεστέρους συγγενεῖς μέχρι ὀγδοῦ βαθμοῦ κατ' ἀναλογίαν τῆς γενεαλογικῆς κλίμακος — τέλος μὴ ὑπαρχόντων καὶ τοιούτων εἰς τὸ δημόσιον,

Ἐὰν δὲ συμπέσῃ, ὡς δὲν ἀρνούμεθα, ὅτι συμβαίνει, νὰ χρεωστῇ τις εἰς ἕτερον εὐγνωμοσύνην, οὗτος διαθέτων τὴν περιουσίαν του νὰ ἐκφράξῃ μόνον εὐχὴν ἐν τῇ διαθήκῃ του — εὐχὴν τὴν ὁποίαν νὰ σεβασθῶσιν οἱ κληρονόμοι, οὐχὶ διὰ νομικῆς ὑποχρεώσεως, ἀλλ' ἐκ συναισθήσεως καὶ εὐσυνειδήσεως.

VIII

Ναί! ἀφίνομεν φωνὴν ὑπὲρ τῆς ἀπλοποιήσεως τῶν διαθηκῶν, αἵτινες νὰ συντάσσωνται ὡς ὅπως λέγομεν ἡμεῖς, ἥ ὅπως νομισθῇ ὅτι εἶνε καταλληλότερον ἴσως, καὶ τῆς καταργήσεως τῶν μυστικῶν.

Ἄλλως — καὶ τὸ ἐκφράζω ἐκ κοινωνικῆς πείρας μέχρι πεποιθήσεως — διὰ τῶν ἤδη διατάξεων τοῦ νόμου, αἱ σημαντικαὶ διαθήκαι καὶ κυρίως αἱ μυστικαί, οὐχὶ μόνον πλέον τοῦ ἡμῖς γίνονται διὰ πλαστογραφιῶν καὶ ἐν αὐταῖς δὲν ἐκφράζονται ἢ διαστρέφεται ἢ βούλησις τοῦ διαθέτου, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ φοβερᾷ στιγμῇ, καθ' ἣν πρόκειται νὰ ὑπογράψῃ ἐτόιμοθάνατος διαθήκην, διαπράττονται συχνὰ βίαι, ἀπάται καὶ κακουργήματα.

Εἶνε δ' ὄντως ἀπαίσιον, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ οἰκογένεια πρόκειται νὰ στερηθῇ μέλος αὐτῆς καὶ ἐκ τῆς ἐκποῆς τοῦ θνήσκοντος νὰ συνομολογηθῇ σφικτοτέρα ἀγάπη μεταξὺ τῶν ἐπιζώντων, ὥστε ν' ἀναπαύηται ἡ ψυχὴ τοῦ τελευτῶντος εἰς τοὺς οὐρανοὺς, νὰ εὐρίσκωνται μέλη σκεπτόμενα πῶς νὰ κλέψωσι τοὺς ἀδελφούς των, πῶς νὰ δολιευθῶσι τοὺς συγγενεῖς των. Ἡ νὰ δύνανται ἄνθρωποι πονηροὶ, ὑποκριταὶ καὶ αἰσχροκερδεῖς — καταλαμβάνοντες ἐπιτηδεῖας τὴν ἀδυναμίαν τοῦ θνήσκοντος — γενόμενοι ἐκτελεσταὶ διαθηκῶν ἢ κηδεμόνες τέκνων ἀνηλίκων νὰ ὠφελῶνται καὶ ν' ἀρπάξωσι.

Τὸ δὲ πάντων χειρίστον νὰ γεννῶνται δίκαια κληρονομικαὶ ἀπεραίωτοι, καθόσον, ὅπως οἱ ρευματισμοὶ ἀπεδείχθη, ὅτι ἐνῷ φαίνονται θεραπευμένοι πάλιν παρουσιάζονται εἰς πρώτην ἀφορμὴν μετὰ ἔτη, οὕτω καὶ αἱ κληρονομικαὶ δίκαια δύνανται ν' ἀνανεωθῶσι, πάντοτε διὰ τῆς ἡδὴ νομοθεσίας, ἅμα στρεψόδικος αἵφνης δικηγόρος συνεννοηθῇ μετ' ἀσυνειδήτου συγγενούς.

IX

Παραιρέθην μάρτυς αὐτόπτης διαθήκης ἀσθενοῦς ἐτοιμοθανάτου, τὸν ὁποῖον, διαβάτην ὄντα ἐντεῦθεν μόνον καὶ κατακείμενον εἰς ξενοδοχεῖον, ἐπεριποιούμην.

Ἦτο ὁ δύσμοιρος ἐκ Σμύρνης, ἐν ᾗ, ἄτεχνος ὢν, εἶχε τὴν σύζυγόν του, εἰς τινὰ δὲ πόλιν παρὰ λίαν τῆς Φθιώτιδος κτῆμα λίαν προσοδοφόρον, ἐξ οὗ μάλιστα ἐπανήρχετο, ὅπως μεταβῇ ἐκ Σμύρνης, διὰ τοῦ ἐκεῖθεν ἀποπλεύσαντος ἀτμοπλοίου, εἰς δὲ συνέπεσε νὰ συνταξειδεύσῃ μετ' αὐτοῦ μέχρις ἐνταῦθα, ὅπου κατέπεσε πάσχων ἐκ χρονίας νόσου, καὶ ἐκεῖ μάλιστα τὸν ἐγνώρισα, ἀνήκοντα εἰς μυστικὴν ἀδελφότητα γνωστήν μου.

Τὸν ἐπεριποιούμην λοιπὸν ὡς ἀδελφόν, ὅτε τὴν τετάρτην ἡμέραν προαισθανόμενος ἐγγίζοντα τὸν θάνατον, μοὶ ἐξέφρασε τὴν τελευταίαν του βούλησιν καὶ με παρεκάλεσε νὰ καλέσω ἐπειγόντως συμβολαιογράφον εἰς δὴ νὰ ἐκθέσω, ὅσα μ' εἶπεν, ὅπως συντάξῃ διαθήκην.

— Πάραυτα θὰ ὑπάγω, τῷ εἶπον, ἀλλὰ νομίζω ὅτι εἶνε ὀρθὸν νὰ ἐρωτηθῇ ὡς πρὸς τὸ διατακτικὸν τῆς διαθήκης καὶ τις νομικός.

Ὁ μακαρίτης μοὶ ὠνόμασε μεγαλόσχημόν τινα νομοδιδάσκαλον, θανόντα καὶ τοῦτον ἤδη, τὸν ὁποῖον ἡ κοινωνία ἐθεώρει ἀμίαντον, ἀλλ' ὅστις, ὡς θὰ ἴδῃτε, ἀνῆκεν εἰς τοὺς βεβήλους, ὅπερ ἐπίσης ἡγνόνουν.

Παραλαβὼν ἐπειγόντως συμβολαιογράφον μετέβην αὐθωρεὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ κυρίου τούτου, ὃν παρεκάλεσα κατ' ἐντολήν νὰ συνθέσῃ κατὰ τοὺς νομικοὺς τύπους τὴν βούλησιν τοῦ διαθέτου, τὴν ὁποίαν καὶ ἐξέθεσα σαφῶς καὶ καθαρώς ἐνώπιον αὐτοῦ τε καὶ τοῦ συμβολαιογράφου, προσθέσας συγχρόνως, ὅτι τοὺς ἀναμενω ὅσον τάχιον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, εἰς δὲ ἐπανῆλθον, ὅπως περιποιηθῶ τὸν ἀσθενῆ.

Δὲν ἐβράδυνον νὰ ἔλθωσιν ἀμφότεροι, ἀλλ' ὁποία ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς μου, ὅταν ἤκουσα κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς διαθήκης ἐνώπιον μάλιστα τοῦ ψυχorroγαῦντος, ἔχοντος πλήρη εἰς ἐμὲ ἐμπιστοσύνην καὶ τὰς αἰσθήσεις του, ἀλλ' ἄντ' ἄλλων ἐκεῖνων τῆς βουλήσεώς του ἦν μετέδωκα πιστῶς.

Σκέφθητι, ἀναγνώστα, ἐκτὸς τῆς ἐξαφῆς μου διὰ τὴν ἀπάτην καὶ τὴν ἀπελπιστικὴν συγχρόνως θέσιν μου, ὅντος ἡθικῶς ὑπευθύνου.

Τί νὰ πράξω! Τί νὰ πράξω! Ἀφ' ἐνὸς ψυχorroγῶν, ὅστις μ' ἠτένιζεν, ἀφ' ἐτέρου ἀπάτη, δολιότης, πλαστογραφία — ἐγκλημα. Ἐσκεπτόμην ἢ μᾶλλον τὰ ἔχασα, ἐνῷ ὁ ἐτοιμοθάνατος ἐξηκολούθει σιωπῶν νὰ μ' ἀτενίζῃ διὰ βλέμματός ὅπερ ἐξέφραζε κτῆ.

Τότε ἀνέβη τὸ αἷμα εἰς τὴν κεφαλὴν μου. Ἡναγκάσθην νὰ διακόψω τὴν ἐξακολούθησιν τῆς ἀναγνώσεως καὶ ὑπενθυμίσω εἰς τὸν παραβάτην τοῦ ὅρκου του, εἴτε ἐξ ἀπροσεξίας, εἴτε ἐκ συνεννοήσεως, συμβολαιογράφον τὰς συνεπείας τοῦ νόμου — συνάμα νὰ εὐρεθῶ εἰς τὴν δύσκολον θέσιν καὶ εἶπω εἰς τὸν ἀσθενῆ φίλον μου νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν τελευταίαν του βούλησιν — συγχρόνως νὰ δώσω ἐν μάθημα εἰς τὸν ἄθλιον στρεψόδικον, ὅστις κληθεῖς ὡς νομικός σύμβουλος μόνον διὰ τὴν σύνταξιν τῆς διαθήκης ἔθεσεν ἐν αὐτῇ, ὅτι «ἐκτελεστής τῆς διαθήκης εἶνε ὁ — τὸ ἴδιον ὄνομά του — καὶ ὁ μόνος καὶ γενικός πληρεξούσιος πρὸς διεξαγωγὴν τῶν τυχόν ἀναφυθησομένων διαφορῶν.

Ἡ διαθήκη ἐτροποποιήθη ἐφ' ὅσον ἦτο δυνατόν καὶ ἐσυγχώρει τοῦ ἀσθενοῦς ἡ θέσις. Ἐγὼ καλέσας ἄλλον ἄντ' ἐμοῦ μάρτυρα, δὲν ὑπέγραψα. Ἐν τούτοις ἐγεννήθησαν δίκαι.

Ὅποσα ἀληθῆς ἐγκλήματα γίνονται ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις τοῦ ὕλισμοῦ καὶ τῆς ἀσυνειδήσεως ἐν αἷς ζῶμεν, καὶ τὸ φοβερόν ὅτι ἐνῷ γίνονται ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν ὅλων, ἡ κοινωνία καταφέρεται κατὰ τῶν μικρῶν λωποδυτῶν, ἀντὶ νὰ ἀπαιτήσῃ ὅπως τεθῶσιν εἰς τὴν φυλακὴν οἱ μεγαλόσχημοι βέβηλοι πρὸς παραδειγματισμὸν ἐπὶ τέλους καὶ διὰ νὰ ἡσυχάσῃ πλέον.

X

Ἐν τούτοις, ἡ ἀπεικόνισις τῶν περιγραφέντων, ὁ κ. Βέβηλος, ἐγένετο κηδεμὼν τοῦ ἀνήλικος Ἀποστόλου ἀναλαβὼν τὴν διαχειρίσιν ἀπάσης τῆς περιουσίας. Ἐκτοτε ἐκλεπτε δυνάμει ἀφρημένης διαθήκης, ὅσα ἠδύνατο, καὶ συγχρόνως κακομετεχειρίζετο τὸν ὄρφανόν Ἀπὸστολον, φωνάζων συχνά:

— Θὰ τὸν κάμω ἄνθρωπον. Ὁ μακαρίτης φίλος μου πατήρ του (καὶ ἐδῶ ἐπροσποιεῖτο συγκίνησιν) μ' ἔλεγε τὰς τελευταίας στιγμὰς ἀκόμη «αὐστηρὸς, αὐστηρὸς κ. Κωνσταντῖνε Βέβηλε.

Ἡ συνοικία ἦτις ἐγνώριζε τὸν Ἀπόστολον τὸν ἐλυπεῖτο, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα νὰ ὀμιλήσῃ, καθόσον ὁ κ. Κωνσταντῖνος Βεβήλος ἦτο ἐπιτηδεῖος μὲ μεγάλας σχέσεις καὶ ἐξ ἐκεῖνων οἵτινες συχναῖοντες εἰς τὴν Αὐλὴν τοῦ τότε βασιλέως "Θω- νος, ἔλεγον, ὅτι θὰ χύσωσι τὴν τελευταίαν ῥανίδα τοῦ αἵμα- τὸς των ὑπὲρ τοῦ θρόνου καὶ ἐπιστεῦντο ὡς ἀφωσιωμένοι δι- δόντες γνώμην, ἀλλ' οὐχ' ἤττον τὸν ἐγκατέλειψαν οἱ ἄθλιοι εἰς τὴν δυστυχίαν του.

Ὁ Ἀπόστολος ὅμως εἶχε τὸν μνημονευθέντα πιστὸν ἄνθρω- πον τῆς οἰκίας ὡς Μέντορα, ὅστις ἐγνώριζε τὰ πάντα καὶ ἐπροσποιεῖτο τὸν βλάκα — κληθέντα καὶ οὕτω — καὶ ὅστις συνίστα διαρκῶς ὑπομονὴν εἰς τὸν Ἀπόστολον. Ἄμα δὲ τῇ ἐνηλικιότητί του τὸν συνεβούλευσε νὰ ἀπευθύνῃ αἰτήσιν εἰς τὸ δικαστήριον, ὅπως ἀναλάβῃ τὴν διαχείρησιν τῆς περιου- σίας του.

Ἐπὶ τῇ αἰτήσει τὸ δικαστήριον ἐξετάσαν ἀπεφάνθη ὑπὲρ τῆς ἐνηλικιότητός του, ἐξέδοτο ἀπόφασιν δι' ἧς ὁ Βεβήλος ὤφειλε νὰ δώσῃ λογαριασμὸν τῆς διαχειρήσεως καὶ παραδώ- σῃ τὴν περιουσίαν· ἀλλ' οὗτος παρέδωκε περιουσίαν κατε- στραμμένην.

Τότε ἐνεφανίσθη ὁ Βλάξ, ὅστις ἐσυμβούλευσε δημοσίως τὸν Ἀπόστολον νὰ καλέσῃ εἰς τὸ δικαστήριον τὸν κλέπτην κηδεμόνα καὶ ὅτι εἶνε ἐτοιμος νὰ δώσῃ μαρτυρίαν καὶ ἀπο- δεῖξῃ — καθόσον ἔχει μάρτυρας αὐτόπτας — τὰς καταχρή- σεις τοῦ ἀσυνειδήτου.

Ἐνεκάλεσε τὸν κηδεμόνα του εἰς τὸ δικαστήριον, ἀλλ' οὐ- τὸς ἰσχύων παρέτεινε διὰ στρεψοδικιῶν τὴν δίκην καὶ παρί- στα παντοῦ τὸν Ἀπόστολον, πιστευόμενος ὡς ἐκ τῶν σχέ- σεών του καὶ τῆς ὑποκρισίας του, ὑπὸ κακὸν χρωματισμόν.

Ἄλλ' ὁ Ἀπόστολος — ὅστις ἅμα ἔλαβε τὸ δίπλωμά του μιμούμενος τὸν πατέρα του καὶ μὴ θέλων ν' ἀναμιχθῇ εἰς τὴν πολιτικὴν, ἤνοιξε τεκτονικὸν κατ'ἀστήμα, ὅπερ διηύθυνεν ἡσύχως, ὁ Ἀπόστολος, λέγω, ἡδιαφύρει διὰ τὰς συκοφαντίας καὶ πῶς σκέπτονται κατ' αὐτοῦ οἱ καταχρασταὶ τῆς ἀνοή- τρας σφαίρας, βαδίζον τὴν ὁδὸν τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς ἀρε- τῆς, ἅτινα μ' ὅλας τὰς παρεξηγήσεις κατ' ἀρχὰς ἐκτιμῶν- ται ἐπὶ τέλους.

Μετ' ἀγωνίαν δὲ ἐπὶ ἔτη ἐκέρδισε τὴν δίκην, ἀλλ' ἔλαβεν ὀλίγιστα, ὡς συμβαίνει πάντοτε, ὅταν οἱ διαχειρισταὶ εἶνε κακῆς πίστεως, ὅταν οἱ κηδεμόνες εἶνε βέβηλοι.

Γ

•Ο πρώτος στεναγμὸς τοῦ θνητοῦ.

I

Ἰδοὺ λοιπὸν ὁ Ἀπόστολος ἐνήλιξ πλέον καὶ διευθυντὴς μά- λιστα καταστήματος βιομηχανικοῦ. Μέχρι τοῦδε, ἐπειδὴ ὁ ἥρως μας κατεγίνετο εἰς τὴν μελέτην καὶ τὴν σπουδὴν ἡδυ- νάμεθα καὶ ἡμεῖς ν' ἀσχολώμεθα — ἐπιτηροῦντες συνάμα αὐ- τὸν καὶ ὡς παῖδα — εἰς τοὺς ἡμιθέους τοῦ 1821 ἢ εἰς τοὺς βεβήλους καὶ ἐπιτηδεῖους τῆς σμερινῆς ἐποχῆς. Ἀπὸ τοῦδε ὅμως εἰσερχόμεθα εἰς τὴν κυρίως ἱστορίαν τοῦ ἐνήλικος πλέον καὶ καλοῦ πολίτου, οὗτινος γράφομεν τὸν κατὰ φαντασίαν ῥωμαντικὸν βίον του.

Ὁ Ἀπόστολος ἦτο, μολοντί ἐν τοιαύτῃ ἡλικίᾳ, ἀθωότα- τος. — Ἀνέγγων εἰς βιβλιαρίον τι Γαλλικόν, περιέχον παιδικὰ ἀνέκδοτα, μεταξύ τῶν ἄλλων, ὅτι παιδίον τι, παρκατηρῶν ἐν εἰκόνι τὸ πρωτόπλαστον ζεῦγος, πρὸ τῆς ἐκ φύλλων συκῆς ἐνδύμασias του, εἶπεν εἰς τὸν παρ' αὐτῷ ἱστάμενον δίδυμον ἀδελφόν του :

— Ἡ μήτηρ μᾶς εἶπεν, ὅτι εἶνε ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐα.

— Ἀλλὰ ποῖος εἶνε ὁ Ἀδὰμ ; ἠρώτησε τὸ ἕτερον.

— Δὲν τὸν γνωρίζω, ἀπήντησεν ἀφελῶς τὸ πρῶτον. δι- ὅτι δὲν εἶνε ἐνδεδουλευμένος.

Κτὶ ἀμφοτέρα ἐδραμον πρὸς τὴν μητέρα των, ἧτις ἐγνώριζε τὸν Ἀδὰμ, ὅπως τὴν ἐρωτήσωσιν.

Ὁ Ἀπόστολος ἡμῶν ἦτο τόσῳ ἀθῶος, ὥστε θὰ ἐδίδεν ἀ- σφαλεστέραν καὶ ἀθωοτέραν ἀπάντησιν, ἂν ἤρωτάτο, μολοντί ἐν τοιαύτῃ ἡλικίᾳ.

II

Ἦδη ἐπέισθης πλέον, ἀναγνώστα, — μάλιστα μᾶς συνέ- λαβες ἐπ' αὐτοφόρῳ — ὅτι γράφομεν μυθιστόρημα καὶ φαν- τασίαν ἡμῶν, ἥτοι μῦθον καθόσον ἀφορᾷ τὴν ἀθωότητα καὶ ἱστορίαν ἀπὸ τὰς συμβαινούσας. Ἀλλὰ μυθιστόρημα ἄνευ ἔ- ρωτος, ὅσῳ καὶ ἂν ὑποτεθῇ ἐπιτυχές, εἶνε ἄνθος ἄνευ εὐω- δίας, εἶνε ὠραιότης ἄνευ ἐκφράσεως.

Εἴμεθα λοιπὸν ἡναγκασμένοι καὶ ἡμεῖς νὰ παραστήσωμεν τὸν Ἀπόστολον ἐρωτευμένον ὅπως ὅμως θέλομεν ἡμεῖς, διότι ἂν ἐρωτήσωμεν τὸν ὑπόλοιπον κόσμον, θ' ἀπαιτήσωσιν ἑκα- στος νὰ γράψωμεν τὴν ἱστορίαν του μυθιστορικῶς, καὶ ἡμεῖς δὲν προτιθέμεθα νὰ γράψωμεν συλλογὴν ἢ εἰδὴ ἐρώτων.

Τὴν εἶδεν ἐδῶ ἡ ἐκεῖ — εἶχεν ἄνθος εἰς τὰς χεῖράς της ἢ δὲν εἶχεν — εἶπε τὴν ἀνεξάλειπτον ἀπὸ τὸν νοῦν ἐκείνην λέ- ξιν, καὶ ὁ ψιθυρισμὸς τὴν ἔφερε μέχρις ἐκεῖνου ἥτο ἐνδεδου- μένη οὕτως ἢ ἄλλως — συνωδεύετο ὑπὸ τοῦ κ. Ἀγνώστου ἢ τῆς κ. Γνωστῆς — τὴν ἀπήντησε τὸ πρῶτον εἰς τὸν χο- ρόν, εἰς τὸν περίπατον, εἰς τὸ θέατρον εἰς ἐκδρομὴν, ἢ εἰς ἐπίσκεψιν τυχαίως τὸν Σεπτέμβριον ὅτε μετοικούτιν ὅλοι ἐν Ἀθήναις, ἐνωκίασεν οἶκον ἀπέναντι ἢ παραπλευρώς — καὶ ὅλα ὅσα δύναται νὰ ἀπαντήσῃ ἡ νεότης, ὅπως ἀρχίστῃ μία ἀνοησία, τὴν ὁποίαν ἐν τούτοις διερχόμεθα ἅπαντες, ὅπως τὰ ἐξανθήματα, καλουμένη ἔρως.

Ἡμεῖς ἀπὸ ὅλα τὰ δείγματα, ἅτινα μᾶς προσφέρετε διὰ νὰ ἀρχίσωμεν τὸν ἔρωτα τοῦ ἡρώος μας, οὐδὲν παραδεχό- μεθα ὡς κατάλληλον. Μεταξὺ αὐτῶν εἶνε καὶ καλὰ, ἐν τῷ ὕψος δὲν ἐννοοῦμεν, εἶνε καὶ κακὰ, ἅτινα ἀπορρίπτομεν ἐπίσης, ὡς πράττουν οἱ ἑλλανοδίκαι, μὲ τὴν διαφορὰν, ὅτι ἡμεῖς ἀ- πορρίπτομεν ὅλα, διότι εἴμεθα ἰδιότροποι· ἐκτὸς τούτου δὲν εἶνε ἐμπόριον, ὅπως μᾶς δώσῃτε δείγματα, ὅπως ἐκλέξωμεν ἐπὶ τέλους δὲν μᾶς ἀρέσκουσι. — Ὑπάρχουν περιοδικὰ, ὅθεν πωλήσατε ἐκεῖ τὰς ἐρωτικὰς σας ἱστορίας.

III

Ὁ ἔρως τοῦ Ἀποστόλου ἀρχεται, ἀναγνώστα, ἀπὸ Παυ- σίλυπον κῆπον, ὅστις, ἐνῶ εἶχε τοιαύτην ὀνομασίαν, εἰς τὸ πρᾶγμα ἦτο διάφορος, εἰς τὸ πρᾶγμα ἦτο Ἀρχίλυπος.

Τὰ περιστατικὰ τοῦ βίου του. ἅτινα ἐμνημονεύσαμεν, ὀρθῇ κρίσει καὶ θετικῇ σπουδῇ εἶχον καταστήσει τὸν Ἀπόστολον ἐν μὲν τῷ βᾶθει τῆς ψυχῆς μελαγχολικόν, εἰς δὲ τὸ φαινόμε- νον ὀμιλητικόν καὶ εὐτράπελον. Ἠδιαφύρει, γνωρίσας νεώτα- τος τὴν κκίαν, διὰ τὸ πᾶν καὶ ἀνεμιγνύετο ἐν τούτοις εἰς τὰ τῆς κοινωνίας. Ἡ ζωὴ του ἔτρεχεν ἥσυχος καὶ γαλληναία ἐντὸς τοῦ θορύβου τῆς πόλεως, ὅπως τρέχει γαλληναίως τὸ διαφυγὲς ὕδωρ βυακίου πρὸς ἄνθωνα υελοφρακτον.

Ἡμέραν τινα εἶδεν ἐν ὄνειρον — οὐγί, ἐκάμαμεν λάθος, νύκτα — οὐδέποτε ἐκοιμᾶτο τὴν ἡμέραν, ἢ ἂν συνέβη νὰ κοι- μηθῇ δὲν εἶδεν ὄνειρον — οὕτω θέλομεν ἡμεῖς — οἱ ἄνθρωποι νὰ μὴ ὄνειρευόυνται τὴν ἡμέραν, ἀλλὰ νὰ πραγματοποιοῦν.

Ἦτο νύξ, ὥρα ἐνάτη καὶ τὸ Παυσίλυπον εἰς ἐνέργειαν.

Τὸ Παυσίλυπον ἦτο τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ κῆπος ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πατησίων — κῆπος ἀρκετὰ περιποιημένος, μὲ ἀμπελῶνα εἰς τὴν γωνίαν καὶ πλήρως δενδροστοιχιῶν, εἰς δὲ συνθροίζοντο τὸ ἐσπέρας ἄνθρωποι, γυναῖκες καὶ ἐργολάβοι, ὅπως ἀναπνεύσωσι καὶ ἀκούσωσι μουσικὴν. ἥτις ἐπαίδηνε καθ' ἐκάστην ἐσπέραν πέραν μεσονυκτίου ἐνίοτε.

Τὸ Παυσίλυπον ἔκειτο πρὸς τὰς ἀρχάς τῆς ὁδοῦ Πατησίων. Ἀκριβῶς ἤρχιζε ἀπὸ τὴν τότε πρώτην γέφυραν — μὴ ὑπάρχουσαν σήμερον. καλυφθέντος καὶ τοῦ ρυακίου — ἀντικρὺ, κατὰ τὸ 1873, ὅτε ἐγράφονεν κεραμοποιεῖον, καὶ σήμερον καφεῖον καλουμένου «Νέος Κόσμος» καὶ ἐτελείωνε εἰς τὴν δευτέραν γέφυραν τῆς ὁδοῦ, ἥδη πρώτην. Σήμερον ἐντὸς τοῦ χώρου τοῦ ἄλλοτε Παυσίλυπου κήπου εἶνε ἐκτισμένα τὰ δύο καταστήματα Πολυτεχνεῖον καὶ Μουσεῖον, ἐνῷ ὑπάρχουσι κεκλεισμένοι καὶ αἱ κοκκάλοι τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὡς λέγουσι, ἃν δὲν ἦνε ἐτέρου τινος πλουτοκράτου Ἀργεῖου.

Ἡδὴ τὸ μέρος τῶν διασκαδάσεων καὶ τῶν ὥρων τῆς ἀναψυχῆς, ἐκπυζημένων καὶ διὰ μικρῶν θεάτρων, εἶνε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἥλιου καὶ πρὸς τὰς ἐναπομεινάσας στῆλας τοῦ ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς, ἀπέναντι τοῦ πρώτου νεκροταφείου. Τότε δὲ πολὺς κόσμος ἦτο εὐαίσθητος καὶ ἀπέφευγε τὴν θέαν τῶν νεκροταφείων ἥδη ἐπλειονοφύησαν οἱ ἀναίσθητοι.

Ὁ Ἀπόστολος μετέβαινε τὴν νύκτα ἐκείνην, ὅπως λάβῃ ἀναψυχὴν καὶ πάρῃ τὸ παγωτόν του. Ἐννοεῖται ὅτι ὅταν λέγωμεν, ὅτι τὸ Παυσίλυπον ἦτο εἰς ἐνέργειαν, ὅτι μουσικὴ ἐπαίδηνε, ὅτι ἡδύνατό τις νὰ πάρῃ ἀναψυκτικόν, περιττόν νὰ εἴπωμεν, ὅτι ἦτο θέρος διὰ τὴν ἀκρίθειαν τῆς χρονολογίας.

Καὶ τῷ ὄντι τὴν ἡμέραν ἐκείνην τοῦ Αὐγούστου ἦτο ὁ καύσων ὑπερβολικὸς καὶ τὸ ἐσπέρας ἅπανα ἡ πόλις διέτρεχε τὴν ὁδὸν ἀπ' Ἀθηνῶν πρὸς Πατήσια — οὐχὶ κοινώδη ὡς σήμερον — ὅπως ἀναπνεύσωσι δρόσον καὶ εἰσέρχοντο εἰς τὸν Παυσίλυπον κῆπον.

Εἰσῆλθε καὶ ὁ Ἀπόστολος. Κατὰ τὴν στροφὴν δενδροστοιχίας ἀπῆντησε τὸ πρῶτον ἓνα ἄγγελον — θῆλυν ἐννοεῖται, διότι ἐκ τῶν ἀγγέλων εἰς τοὺς οὐρανοὺς εἰσὶν οἱ ἄρρενες καὶ εἰς τὴν γῆν αἱ θῆλεις, μὲ τὴν διαφορὰν, ὅτι σήμερον αἱ θῆλεις ἀντὶ περυγῶν φέρουσι — τὸ *suivez moi jeune-homme* ταῖνας.

Ἐκτὸς τούτου ὅλαι αἱ ἐρωμέναι εἶνε ἄγγελοι — τοῦλάχιστον οὕτω ἀπαιτεῖ ὁ τύπος. Ἦκουσε δὲ τὸ ὄνομα του προφερόμενον ἀπὸ τοὺς συνοδοὺς τοῦ θήλεως ἀγγέλου.

Ὁ Ἀπόστολος μάλιστα διέσωσε τὸ τέταρτον τῆς περιουσίας του, ἔλεγεν ὁ εἰς.

Αὐτὸς ὁ Βέβηλος... τὸν γνωρίζω, διέκοψεν ἑτέρα τις φωνή, διότι τὸ αὐτὸ ἔκαμε καὶ εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Μυθιώτου. Εἶνε ἀληθῶς ἄθλιος. Εἰς ὅσας οἰκογενεῖας κυρίως πλουσίας εἰσῆλθε κατώρθωσε νὰ γείνῃ ἐκτελεστῆς διαθηκῶν καὶ ἀπάσας ἐκλεψε. Τὸ ἔχει ἔργον καὶ πῶς ἀπατᾷ εἶνε περιέργον. Ἀπὸ γυμνὸς τυχροδιώκτης κατώρθωσε νὰ γείνῃ πλουσιώτατος κλέπτων τεχνιέντως τοὺς ἄλλους.

Ὁ Ἀπόστολος στραφεὶς αὐτομάτως πρὸς τὸ μέρος, ἐξ οὗ ἤκουσε τὴν περὶ αὐτοῦ ὁμιλίαν τὴν εἶδε. Ἰστατο ὀρθία, ἐτοίμη νὰ καθίσῃ εἰς κάθισμα, ὅπερ ὑπρέτης τοῦ καφεῖου τῇ προσέφερε. Τῷ ἐφάνη ἀληθῶς ἄγγελος τὸ πρόσωπόν της... ὦ τὸ πρόσωπόν της ἀδαμαντόστραπτον.

V

Ἐλθσμόνησα, ἀναγνώστη, νὰ σοὶ προσθέσω οὐσιωδές τι. Τὸ μυθιστόρημα ἄνευ ἔρωτος εἶνε, ὡς προσέπομεν, σῶμα ἄνευ ψυχῆς, ἀλλὰ καὶ ὁ ἔρως ἄνευ τῆς προστατίδος Σελήνης, εἶνε

ὀρεκτικὸν φαγητόν, ἄνευ ἄλατος. Ἀπαιτεῖται λοιπὸν καὶ Σελήνη — ἔστω καὶ ὀλιγίστη — εἰς τὸν ἔρωτα.

Τὴν νύκτα λοιπὸν ἐκείνην ἦτο πανσέληνος καὶ πανσέληνος τοῦ Αὐγούστου. Φαντάσθητε, ὅσοι ἀνέγνωτε πολλὰ μυθιστορήματα καὶ ἔχετε καὶ τὸν ἐγκέφαλον ἡφαιστιώδη. Ἐπανερχόμεθα.

Ἡ Σελήνη θανεῖζεται τὸ φῶς της ἀπὸ τὸν Ἥλιον, ἀλλὰ δὲν θ' ἀδικήσωμεν τὸν Ἀπόστολον, ὑποθέτοντα, ὅτι τὸ πρόσωπον ὅπερ ἠτένιζεν εἶχε θανεῖσει τὴν λάμψιν καὶ τὸ φῶς του εἰς τὴν πανσέληνον τῆς νυκτὸς ἐκείνης.

Ἦτο ὄντως καλλονὴ ἡ Νηρηΐς, ἣν εἶχεν ἀπαντήσῃ. Θέλετε νὰ τὴν περιγράψω;

VI

Μετρίου ἀναστήματος — ναί! μετρίου, διότι πῶς ἄλλως ἡδυνάμην νὰ συγκερᾶσω τὰ μεγάλα καὶ μικρὰ ἀναστήματα, ἔτοιμα ἕκαστον νὰ μοὶ ἐπιτεθῶσιν, ἀνέπρωτῶν τὸ ἕτερον — Ἐλαφρῶσις ἢ βοῶπις ἂν θέλητε καὶ ἄς τὸ εἴπωμεν πλάσθεισα διὰ νὰ γεννᾷ τὸν πόθον καὶ τὸν ἔρωτα. — Μὲ κόμην πυκνὴν μὴ ἔχουσαν ἀνάγκην προσθήκης τριχῶν ἐξ οὐρᾶς ἵππου, ὅπως κάμῃ ἐπίδειξιν καὶ γεννήσῃ τὴν κεφαλαλγίαν, οὐσαν τοῦ νεωτερισμοῦ — Μὲ χάριν σπανίαν καὶ μεδιόμα ἀγγελικόν. — Με... πλὴν τίς μὲ διακόπτει; Πῶς;

— Ὅποιαν κόμην εἶχε ξανθὴν ἢ μαύρην; ὁποῖους ὀφθαλμούς; μαύρους, γαλανούς, καστανούς ἢ μπιρμπιλωτούς; ἔρωτᾷ ἡ περιέργος.

— Διαβολομένη ἀναγνώστρια, ἐδῶ μ' ἔφερες εἰς δύσκολον θέσιν.

Λέγουσιν, ὅτι διὰ νὰ ἦνε καὶ ἐκφραστικὴ καλλονὴ, μία γυνὴ ὥραία ἀπαιτεῖται νὰ ἔχῃ, ἐκτὸς τῆς ἐλκυστικῆς χάριτος, καὶ — ἢ μαύρους ὀφθαλμούς καὶ ξανθὴν κόμην — ἢ γαλανούς ὀφθαλμούς καὶ μαύρην κόμην.

Λέγουσιν ἐπίσης διὰ τοὺς καστανούς καὶ μπιρμπιλωτούς ὀφθαλμούς — τοὺς σατανικωτέρους πάντων — ὅτι ἂν πρόκειται νὰ γείνῃ ἐκλογὴ, οὗτοι εἰσὶν οἱ καταλληλότεροι διὰ..... καταλαμβάνετε, νὰ τοὺς θαυμάσῃ τις.

Σεῖς ἐκλέξατε τώρα.

Ἡ Νηρηΐς λοιπὸν εἶχεν, ὅ,τι θέλετε ἐκλέξει. Προχωρῶ.

— Ἀλλ' οὐδὲ βῆμα, δὲν μᾶς ἐκφεύγεις εὐκόλως. Ἀπαιτοῦμεν νὰ μᾶς ἐρίσης σὺ τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὴν κόμην τῆς προτιμήσεώς σου, ὅπως κρίνωμεν καὶ περὶ τῆς καλαισθησίας σου.

— Ὡ διαβολοὶ! ἔχομεν καὶ πειθαναγκασμούς καὶ ἂν ἦσαν τοῦλάχιστον ἄνδρες ἡδυνάμην ν' ἀπαντήσω ἐπὶ τέλους, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ γράφων καὶ οὐχὶ ἐκείνοι, ἐπομένως ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ γράψω, ὡς βούλομαι καὶ οὐχὶ κατ' ἐπιβολὴν ἄλλ' εἰς κυρίας καὶ μάλιστα τὴν χαρίεσσαν, ἥτις ἀναγινώσκουσα μεδιὰ ἀγγελικῶς αὐτὰς τὰς στιγμὰς, τί νὰ ἀπαντήσω, — ἀφοῦ ἐπιμένῃ καὶ τὸ ἀπαιτεῖ καλά καὶ σώνει, καὶ ἰδοὺ μάλιστα κτυπᾷ καὶ τὸν σκανδαλώδη πόδα της κατὰ γῆς μετὰ πείσματος ἐκ τῆς ἀνυπομονησίας. — Ἐ, ἄνευ στενοχωριῶν ἀναμείνατε καὶ ἀπαντῶ. ὅτι διὰ νὰ μάθῃ τὸ μυστικὸν ἢ ζυλότυπος ἀναγνώστρια ἄς ἀτενίσῃ εἰς καθρέπτην.

(ἔκολουθεῖ)